

- a) osobowy fundusz płac (§ 11, 12, 16 i 18),
  - b) różne wydatki osobowe i świadczenia społeczne (§ 13 do 15 i 21 do 25),
  - c) materiały i usługi (§ 31 do 39),
  - d) dotacje dla przedsiębiorstw (§ 51 do 63),
- 2) wskutek przeniesienia kredytów między paragrafami objętymi jedną grupą lub różnymi grupami paragrafów zwiększy się kwota kredytów w następujących paragrafach:
- § 11 — Wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy,
  - § 34 — Fundusz reprezentacyjny,
  - § 48 — Dotacje dla organizacji społecznych i inne.
2. Zgoda Ministra Finansów nie jest wymagana na przeniesienia mające na celu zwiększenie kwot kredytów

budżetu centralnego w § 54 „Finansowanie ujemnych różnic budżetowych” i w § 55 „Dotacje przedmiotowe nie limitowane”.

§ 2. Przenoszenie kredytów między paragrafami budżetu centralnego w częściach dotyczących Ministrów Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych regulują odrębne przepisy.

§ 3. Traci moc zarządzenie nr 6 Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 1971 r. w sprawie przenoszenia kredytów między paragrafami budżetu centralnego (Monitor Polski Nr 5, poz. 31).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od daty ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

167

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 26 lipca 1974 r.

w sprawie kryteriów i metod oceny ekonomicznej efektywności inwestycji produkcyjnych i innych zamierzeń rozwojowych.

Na podstawie § 5 ust. 1 uchwały nr 173 Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1974 r. w sprawie oceny ekonomicznej efektywności inwestycji i innych zamierzeń rozwojowych (Monitor Polski Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się ramowe wytyczne w sprawie metody ekonomicznej efektywności inwestycji produkcyjnych, zamierzeń z zakresu postępu technicznego, organizacyjnego, współpracy gospodarczej i naukowo-technicznej z zagranicą oraz zamierzeń, których realizacja opiera się na licencjach zagranicznych, zwane dalej „ramowymi wytycznymi”, stanowiące odrębne wydawnictwo.

2. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o zamierzeniach rozwojowych, należy przez to rozumieć inwestycje produkcyjne oraz zamierzenia wymienione w ust. 1.

3. Metodę, o której mowa w ust. 1, należy stosować przy przeprowadzaniu oceny ekonomicznej efektywności:

- 1) kredytowanych inwestycji produkcyjnych o kluczowym znaczeniu dla rozwoju gospodarki narodowej, a także pozostałych branżowych kredytowanych inwestycji produkcyjnych,
- 2) inwestycji produkcyjnych dotowanych z budżetu Państwa, podejmowanych na podstawie uchwał Rady Ministrów, decyzji Prezydium Rządu, właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) bądź — w wypadku inwestycji planu terenowego — wojewody lub prezydenta miasta wyłączanego z województwa,
- 3) zamierzeń z zakresu postępu technicznego i organizacyjnego, ujmowanych w planach postępu technicznego ministerstw, zjednoczeń lub innych jednostek równorzędnych,
- 4) zamierzeń z zakresu współpracy gospodarczej i naukowo-technicznej z zagranicą oraz realizowanych w oparciu o licencje zagraniczne,
- 5) programów rozwoju organizacji gospodarczych (zjednoczeń, kombinatów itp.) oraz wzajemnie powiązanych zamierzeń rozwojowych.

4. W wypadkach uzasadnionych specyficznymi warunkami podejmowania decyzji, dotyczących zamierzeń roz-

wojowych w danej branży lub dziedzinie gospodarowania, ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą wydać w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów wytyczne branżowe. Wytyczne te powinny uzupełniać ramowe wytyczne i nie mogą naruzać zawartych w nich rozwiązań metodycznych.

§ 2. Ocenę ekonomicznej efektywności własnych inwestycji przedsiębiorstw (inwestycji funduszowych) oraz zamierzeń z zakresu postępu technicznego nie wymienionych w § 1 ust. 3 pkt 3, podejmowanych na podstawie decyzji dyrektora przedsiębiorstwa, placówki naukowo-badawczej lub innej równorzędnej jednostki gospodarki społecznej — przeprowadza się według zasad określonych w ramowych wytycznych przy zastosowaniu wzorów uproszczonych.

§ 3. 1. Ocenę ekonomicznej efektywności przeprowadza się w ramach prac przygotowawczych do podjęcia decyzji. Elementy i wynik rachunku oraz omówienie czynników, których nie można ująć w rachunku, należy traktować jako integralną część dokumentacji, na której podstawie decyzje te są podejmowane.

2. Ocenę ekonomicznej efektywności inwestycji kredytowanych uzupełnia się analizą finansową dotyczącą spłaty kredytu i uwzględniającą podatek obrotowy oraz inne obciążenia na rzecz budżetu Państwa.

§ 4. 1. Przez prace przygotowawcze, o których mowa w § 3 ust. 1, należy rozumieć prace prowadzone w ramach procesu programowania, planowania i projektowania inwestycji (w tym w szczególności w ramach opracowywania założeń techniczno-ekonomicznych) bądź w ramach cyklu badawczo-rozwojowo-wdrożeniowego w stosunku do pozostałych zamierzeń rozwojowych. Ocenę ekonomicznej efektywności należy przeprowadzać kolejno na poszczególnych etapach powyższych prac, precyzując ściślej elementy i wyniki rachunku efektywności.

2. Po zakończeniu okresu osiągnięcia projektowanej zdolności produkcyjnej inwestycji należy ponownie przeprowadzić rachunek ekonomicznej efektywności opierając się na faktycznie uzyskanych efektach i poniesionych na-

kładach oraz na aktualnych przewidywaniach dotyczących ukształtowania się tych wielkości w dalszych latach eksploatacji. Analogicznie należy postępować w odniesieniu do wdrożonych zamierzeń z zakresu postępu technicznego, organizacyjnego, współpracy gospodarczej i naukowo-technicznej z zagranicą oraz zamierzeń, których realizacja opiera się na licencjach zagranicznych. Wyniki rachunku należy ujmować w rocznych analizach ekonomicznych oraz kompleksowych ocenach działalności jednostek gospodarczych.

§ 5. Okres obliczeniowy rachunku efektywności określa jednostka sporządzająca rachunek zgodnie z zasadami podanymi w ramowych wytycznych. W wypadku inwestycji finansowanych kredytem bankowym okres spłaty kredytu nie może być dłuższy od okresu obliczeniowego.

§ 6. Tracą moc:

- 1) zarządzenie nr 39 Przewodniczącego Komisji Planowa-

nia przy Radzie Ministrów z dnia 29 maja 1962 r. w sprawie ujednoczenia metod badania ekonomicznej efektywności inwestycji,

- 2) rozdział III załącznika nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 28 października 1971 r. w sprawie trybu przedstawiania wniosków lokalizacyjnych oraz zasad rachunku efektywności ekonomicznej lokalizacji inwestycji (Monitor Polski Nr 55, poz. 361).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do decyzji dotyczących inwestycji produkcyjnych i innych zamierzeń rozwojowych podejmowanych począwszy od dnia 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie

Ministrów: w z. K. Secomski

168

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 26 lipca 1974 r.

w sprawie zasad oceny ekonomicznej efektywności inwestycji nieprodukcyjnych.

Na podstawie § 5 ust. 1 uchwały nr 173 Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1974 r. w sprawie oceny ekonomicznej efektywności inwestycji i innych zamierzeń rozwojowych (Monitor Polski Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się zasady oceny ekonomicznej efektywności inwestycji nieprodukcyjnych, stanowiące odrębne wydawnictwo.

2. Wytyczne, o których mowa w ust. 1, zaleca się stosować w badaniach ekonomicznej efektywności inwestycji nieprodukcyjnych, dotyczących:

- 1) gospodarki komunalnej i mieszkaniowej,
- 2) ochrony zdrowia i opieki społecznej,
- 3) kultury fizycznej,
- 4) nauki,
- 5) oświaty i wychowania,
- 6) kultury i sztuki,
- 7) innych gałęzi poza sferą produkcji materialnej.

§ 2. Badania ekonomicznej efektywności inwestycji nieprodukcyjnych zaleca się prowadzić w celu wyboru

technicznych wariantów realizacji inwestycji oraz — wtedy gdy jest to możliwe — w celu wyboru wariantów lokalizacyjnych lub wariantów różniących się terminem rozpoczęcia i długością cyklu realizacji inwestycji.

§ 3. 1. W celu dostosowania wytycznych do potrzeb poszczególnych gałęzi poza sferą produkcji materialnej zaleca się zainteresowanym jednostkom opracowanie uściślonych i rozwiniętych metod badania ekonomicznej efektywności, przystosowanych do potrzeb tych gałęzi.

2. Metody, o których mowa w ust. 1, zatwierdzają właściwi ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do decyzji dotyczących inwestycji nieprodukcyjnych podejmowanych począwszy od dnia 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie

Ministrów: w z. K. Secomski

169

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 25 lipca 1974 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia największej dopuszczalnej szybkości dla niektórych rodzajów pojazdów samochodowych.

Na podstawie art. 14 pkt 1 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1961 r. Nr 53, poz. 295 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) i § 24 ust. 7 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1968 r. Nr 27, poz. 183, z 1972 r. Nr 55, poz. 382 i z 1974 r. Nr 23, poz. 140) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 pkt 1 zarządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1973 r. w spra-

wie ustalenia największej dopuszczalnej szybkości dla niektórych rodzajów pojazdów samochodowych (Monitor Polski z 1973 r. Nr 52, poz. 296 i z 1974 r. Nr 19, poz. 114) wyrazy „80 km na godzinę” zastępuje się wyrazami „100 km na godzinę”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: M. Zajtryd

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk